

saaledes som Loven er dannet med Hensyn til Amortisation og Reserverfond. Ved dette Punkt har jeg uregtelig en Hovedindvending at gjøre. Jeg kan tænke mig, at Forslagsstillerne kunne have ment, at det var særlig Statutterne, der skulde ind paa den Slags Ting, som Amortisation, Dannelse af Reserverfond og deslige. Jeg tror imidlertid rigtigt nok, man maa have det om Amortisation ind i Loven. Saavidt jeg kan se — jeg har kun ganske flygtig læst det Foredrag igjennem, som den ærede Ordfører for Forslagsstillerne (Meergaard) holdt ved Lovforslagets Forelæggelse, det er først for udlig kommet mig i Hænde, efter at jeg er kommet her i Dag — mener man, at Amortisationen skal finde Sted efter 20—21 Aars Forløb, men saaledes som det staar her, vil der ikke være nogen som helst Sikkerhed, for at man holder det. Dette Punkt er nemlig redigeret saaledes, at det nærmere skal bestemmes i Statutterne eller som det hedder: „At Interessenterne . . . skulle betale et passende i Forhold til Aaarenes Størrelse og Pantesikkerheden i Statutterne nærmere bestemt Beløb til Afholdelse af Foreningens Administrationsudgifter, Dækning af Tab og Amortisation af Aaarene.“ Efter denne Redaktion maa jeg antage, at man har tænkt sig, at det var tilstrækkeligt at have eet Fond, som var Administrationsfond, Reserve- og Amortisationsfond. Det vil ingenlunde være fyldestgjørende; thi selv om man regner nok saa rundeligt og lader nok saa meget gaa ind i et saadant Fond, har man ingen som helst Sikkerhed for, at det ikke bliver Reserverfonden og Administrationen, der tager det Hele. Administrationsudgifterne kan man jo not beregne, men af Reserverfonden antager jeg desuden, man vil dække de aarlige Tab. Hvis disse nu blive saa store, at de tage hele Reserverfonden, er der Intet tilbage til Amortisation, og saa kan det lidt nytte, at man siger: Der skal være en kort Amortisationsfrist. Derfor gaa de Krav, man efter min Mening maatte gjøre, ud paa, at man siger: De kunne have en Reserve- og Administrationsfond, som afholder Administrationsudgifterne og de aarlige Tab, slaar den ikke til, maa Resten fordeles paa Interessenterne. Men ved Siden deraf maa man have et Amortisationsfond, som sikrer, at Amortiseringen sker i et vist bestemt kort Antal Aar. Det forekommer mig at være en Fordring, man absolut maa stille, thi saaledes som det her i Forslaget er indrettet, hvis jeg opfatter Bestemmelsen rigtigt, og jeg tror ikke, den kan opfattes anderledes, forekommer den mig lidet fyldestgjørende, idet man ikke har nogen som helst Sikkerhed

for, at det ikke bliver de aarlige Udgifter, som tager det Hele, saa der ingen Ting bliver til Amortisation. Fra Bemærkninger om det Øvrige, f. Ex. om Revisorerne, skal jeg afholde mig. Jeg synes forøvrigt ikke om Bestemmelsen om, at Indenrigsministeren skal stadfæste deres Valg; vil man have, at Indenrigsministeren skal have med den Sag at gjøre, skal man lade ham vælge dem i alt Fald den Ene af dem, og ikke blot lade ham stadfæste deres Valg. Men jeg vil til Slutning blot, idet jeg altsaa erkjender, at der godt kan være Trang til en saadan Lov, og at det er værd at tage denne Sag under Overveelse, gjøre den Bemærkning, at naar de ærede Forslagsstiller selv indrømme, at der maa tagtages særlige Forsigtighedsregler overfor en saadan Kreditforening for at faae den i Stand, og for at den skal vinde Tilslutning og Tillid, forekommer det mig ogsaa, at Konsekventen er, at man i selve Loven her maa fordrø nogle flere Bestemmelser, end man fordrer i de almindelige Kreditforeningslove. Det er mit almindelige Synspunkt. Jeg vil ikke, fordi man i andre Kreditforeningslove har undladt at tage visse Bestemmelser og overladt dem til Statutterne, finde det rigtigt, at man gjør det Samme her. Jeg tror, at man her maa i selve Loven have en Del mere bindende Bestemmelser, netop paa Grund af Bestaafenheden af de belaaente Eiendomme. S. og for sig har jeg altsaa ikke Noget imod, at Lovforslaget fremmes, men jeg tror, det trænger til megen Overveelse og Fuldstændiggjorelse. Derom kunne vi imidlertid tale nærmere ved de senere Behandlinger af Sagen.

Blen: Jeg vil ogsaa tillade mig at anbefale det foreliggende Lovforslag. Det glædede mig at høre de imødekommende Udtalelser fra den høitærede Indenrigsminister, hvorved man ogsaa fik Rede paa, at de største Kreditforeninger, vi have her i Landet, egentlig ikke hde Aar til nogen industriel Eiendom, nemlig Østifternes Kreditforening, Kreditkassen for Landeieendomme og den norske Østifternes Landeieendoms-kreditforening. Det er de 3 største af samtlige 10 Kreditforeninger, vi have her i Landet. Hvad de Indvendinger angaa, som kom fra den høitærede Indenrigsminister, antager jeg ikke, de ville lægge særlige Hindringer i Veien for en Overenskomst paa et Grundlag, som vi vistnok kunne mødes paa, naar dette Forslag bliver nærmere drøftet i et Udvalg. Jeg tror ogsaa, den høitærede Indenrigsminister har Ret i, at man ikke kan opstille ensartede Regler for Taxation af forskjellige industrielle Eiendomme, naar man som Regel